



„Akkor vagyok
a legszemélyesebb,
amikor
álarcot veszek föl”

BESZÉLGETÉS
BAKA ISTVÁNNAL

Baka István számomra az izléses költő. A verskép olyan kitűnően felkészült, magabiztos értője, kinek költeményeiből eme tudás fölényes birtoklása akkora erővel sugárzik, hogy alkalmanként elhalványítja az intenciót. Prózaíróként is a rá jellemző költői minőségeket mozgósítja: novellái légiések, a látomás régióiban elbeszélők.

Ha nem lenne alkotó, hanem filológus, érvényes lenne rá a szó: szaktekintély. Egy hajdani FIJAK-ülésen történt, hogy egy képzavar határán levő metaforán összezsaptak a vélemények. A vitát — mintegy ultima ratióként — az egyik költő kijelentése zárta: „tessék lemenni Szegedre, és megkérdezni Baka tanár úrtól, ő megmondja!”

Baka István ma is Szegeden él, a Kincskereső szerkesztője. 1975-ben jelent meg Magdolna-zápor címmel első verseskötete, majd szerepelt az 1979-es, szegedi költőket bemutató antológiában.

— *Bizonyára sok dolog történt veled 1979, a Gazdátlan hajók megjelenése óta. Most ezekből mit tartasz fontosnak megemlíteni?*

— *Nem mondhatnám, hogy sok minden történt velem 1979 óta, és a Gazdátlan hajók sem határkő a számomra. Amikor ez az antológia megjelent, már két éve a kiadóban volt második kötetem, amely Tűzbe vetett evangélium címmel csak 1981-ben került a könyvesboltokba. Megírtam azóta egy kis kötet prózát és egy hasonlóan vékonyka verseskötetet. A prózakötet, amely három novellát és egy színjátékot tartalmaz, Szekszárdi mise címmel 84 nyarán jött ki, a verseskönyv — Döbling címmel — 85 tavaszán jelent meg. Ami ezekből*